

Testament

Josep M. Benet i Jornet

Testament

ESCENA 6

PROFESSOR: Sí, estic malalt. I tinc un regal per tu. Espera, res de diners, cap ajut econòmic... Oblidem-ho. M'he excedit, proposant-ho. A veure. Procuraré ser clar i ràpid, si te n'has d'anar. La qüestió és que estic malalt i no tindria temps, potser, de tornar a escriure l'assaig.

NOI: No sé què dir. L'he destruït.

PROFESSOR: No et facis il·lusions. No ha passat res irreparable. De moment, no. Has trencat el disquet que et vaig passar i has destrossat l'ordinador que conté la memòria del llibre. Però... Quedava encara un altre disquet. (El mostra.) Aquest disquet.

NOI: Ah. Ho celebro. He pecat d'ingenuïtat imaginant que podria destruir la teva obra. Per sort.

PROFESSOR: Oh, encara pots. Ara sí. Només queda aquest disquet. Cap més còpia. I aquí ve la meva proposta. Sospito que ja no ens tornarem a veure. Encara que intenti convece'l del contrari, el meu amic no et deixarà tornar a la facultat.

NOI: Ho sé.

PROFESSOR: Les classes s'han acabat. El seminari de literatura medieval s'ha acabat. Et trobaré a faltar.

NOI: També trobaré a faltar les classes.

PROFESSOR: I fora de la facultat tampoc no ens veurem. No hi ha motiu. Ramon Llull s'ha acabat. L'amic i l'amat s'han acabat.

NOI: Bé, què hi farem

PROFESSOR: Per cert... A risc de repetir-me, com que és la darrera vegada, m'atreviré a suggerir-te que un dia tinguis un fill. No em faràs cas, però aquí queda. I després..., anem al gra. Vull fer-te una mena de regal. I hauràs d'acceptar-me'l. Per això t'he fet venir, en realitat. El disquet. Te'l regalo. Un galdós regal, ja ho sé. Fes-ne el que vulguis.

NOI: No. No l'accepto. No.

PROFESSOR: Pren-lo.

NOI: No! Què n'he de fer, d'això? No!

PROFESSOR: És per tu.

NOI: És pel teu amic, o per qui sigui. Per algú que editi el llibre i totes aquestes comèdies! Jo no en puc fer res, no m'interessa, no en vull ser responsable!

PROFESSOR: El meu desig és que te'l quedis tu. Ni el meu amic ni cap editor. Tu. I que li donis el destí que vulguis.

NOI: Ni parlar-ne! Com se t'acut?

PROFESSOR: És teu. Les meves elucubracions, les que més estimo, les que no t'agraden a tu i no agraden al meu amic perquè parlen de salvació, totes aquestes ridiculeses, les vull a les teves mans. Te les lliuro.

NOI: Per què ho fas? Per què? És perquè m'estimes? Tant, m'estimes?

PROFESSOR: Em faig la il·lusió que ets el meu fill.

NOI: Ni tu tens fill ni jo tinc pare! El meu pare era un torracollons! Un pallasso patètic! Pares, fills, no saps pensar en res més? El meu pare! El meu pare era un zero! Zero! Va morir com havia de

morir! Està oblidat! Tu te'n recordes de les escombraries que vas llençar ahir? Jo no me'n recordo del meu pare!

PROFESSOR: L'estimes. Sempre l'has estimat. Et dol la seva mort i et dol no haver-te pogut agafar mai a les seves estúpides creences. Et va doldre tant que fracassés, que no tingués raó...! No t'has agafat mai més a res. Ell creia possible tirar endavant, d'alguna manera. És això, no? Jo crec en molt menys. (Pausa.) T'estimo tant com tu has estimat el teu pare. (Pausa.) El disquet és teu.